

Nr 533.

Herr **Karlsson** i Grängesberg **m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 79, med förslag till förordning om blindhetsersättning m. m.

Den år 1920 tillsatta kommittén (blindvårdssakkunniga) framlade år 1922 sitt betänkande med förslag till lag om blindhetsersättning. Sedan detta förslag framlades ha ytterligare utredningar företagits, och de blinda ha år efter år fått vänta på positiva åtgärder. Det av Kungl. Maj:t genom proposition nr 79 nu framlagda förslaget till en statligt ordnad blindhetsersättning är sålunda en åtgärd, som länge försenats.

Det hade varit önskvärt att det förslag, som nu förelagts riksdagen, givit landets blinda en större och mera omfattande ersättning än den som i propositionen fastställdes.

Man kan med tillfredsställelse konstatera, att den föreslagna blindhetsersättningen givits *karaktär av lytesersättning*. Emellertid måste man, enligt vår mening, skapa en mera rättvis grund än den regeringen föreslagit för bedömning av gränsen vid bestämningen av *begreppet blindhet*.

Regeringens förslag innebär att gränsen vid bestämmande av begreppet blindhet skall fastställas så, att »den vars synförmåga, sedan ljusbrytningsfel rättats, är så nedsatt att han saknar ledsyn», skall anses som blind och sålunda berättigad till blindhetsersättning. Om begränsningen av rätten till ersättning fastställs på sätt som sålunda föreslagits, komma många av dem, som på grund av starkt nedsatt synförmåga sakna möjlighet att normalt försörja sig, att bli avskurna från rätten att erhålla ersättning. Vi anse att gränsen i stället bör fastställas så, att den, vars synförmåga är så nedsatt att han på grund därav icke kan erhålla arbete i öppna arbetsmarknaden, blir berättigad till blindhetsersättning.

Enligt det framlagda förslaget skall den, som blivit blind efter fyllda 60 år, undantagas från rätt till ersättning. Departementschefen anför, att olika meningar naturligtvis kunna föreligga huruvida det är lämpligt att sätta gränsen vid denna ålder. Bland de blinda själva gör sig den meningen bestämt gällande, att denna gräns icke bör sättas lägre än till 67 år. Vi anse oss böra föreslå att nämnda åldersgräns måtte fastställas.

Beträffande ersättningens storlek vilja vi föreslå, att densamma fastställs till 700 kronor för år räknat. Detta ersättningsbelopp torde vara absolut behövt som bidrag till täckande av de mest oundgängliga behoven för den som på grund av sin nedsatta synförmåga saknar möjlighet att erhålla arbete i öppna arbetsmarknaden.

Vi hemställa sålunda,

att riksdagen måtte besluta att 1 § samt punkt d) i 2 § i den i prop. nr 79 föreslagna förordningen om blindhetsersättning måtte erhålla följande ändrade lydelse:

1 §.

Den som saknar synförmåga eller vars synförmåga är så nedsatt att han på grund därav saknar möjlighet att erhålla arbete i öppna arbetsmarknaden, anses i denna förordning som blind och är, där ej nedan annorlunda stadgas, berättigad till blindhetsersättning. Ersättningen utgår med ett belopp av sjuhundra kronor för år räknat.

2 §.

Från rätt till — — — — —
 d) den som blivit blind efter fyllda 67 år — — — — —
 — — — — — i riket mantalsskriven.

Stockholm den 14 februari 1934.

Verner Karlsson.

K. Kilbom.

Vikt. Herou.

Aug. Spångberg.

Edoff Andersson.

Nils Flyg.